

digheder og, om lighedsgrundsætningen er fulgt. Endvidere efterprøves skønsmæssige afgørelser mere intenst, jo mere indgribende en beslutning er. Et eksempel på en indgribende beslutning er forældres samvær med et barn, der er anbragt uden for hjemmet. Der kan i disse tilfælde være flere grunde til at gå længere ind i bedømmelsen end i andre typer af sager.

I praksis er der dog en forskel på den måde, som Ombudsmanden og domstolene efterprøver skønnet på, idet Ombudsmanden typisk ikke efterprøver den del af afgørelserne, som bygger på en rent fagkyndig vurdering, fx lægelige vurderinger i sager om førtidspension.

Ankestyrelsen og de sociale ankenævn forholder sig ligesom domstolene selvstændigt til lægelige skønsmæssige vurderinger, som derfor ikke uden videre lægges til grund, uanset de indgår i en skønsmæssig vurdering.

Forslaget til formulering af § 69

Som beskrevet af Kontanthjælpsudvalget, har der efter indførelsen af bistandslovens § 15, stk. 5, hersket en vis usikkerhed med hensyn til prøvelsen af skøn.

Som led i gennemskrivningen af de administrative bestemmelser og klagerreglerne stilles der derfor forslag om at tydeliggøre klagemyndighedernes prøvelse af skønnet i selve loven i stedet for, som foreslået af Kontanthjælpsudvalget, at udsende en vejledning.

Forslaget til § 69 om ankemyndighedernes adgang til at efterprøve skønnet er formuleret således, at gældende ret videreføres, således som denne er fastlagt af domstolene og Ombudsmandens praksis m.v.

Det ville være særdeles uhensigtsmæssigt, hvis den sociale lovgivning indrettes således, at de sociale klageorganers mulighed for at efterprøve skønsmæssige afgørelser er begrænset i forhold til domstolene eller Ombudsmanden. En konsekvens af en sådan retstilstand ville være, at borgerne for at være sikre på, at deres sag blev efterprøvet fuldt ud, ville være nødt til at indbringe deres klage til domstolene.

Dette ville oplagt være uhensigtsmæssigt, og som det fremgår af ovenstående, er dette da heller ikke gældende ret. Det gælder også praksis efter bistandslovens § 15, stk. 5. Det foreslås derfor, at bestemmelsen også får virkning for de andre sociale love.

6.4. Ophævelse af straffebestemmelserne

Bistandsloven har en særlig straffebestemmelse, der ikke foreslås videreført i forslagene til lov om aktiv socialpolitik og lov om social service. Straffe-

bestemmelsen for borgerne i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel vil tilsvarende blive foreslået ophævet. Der er fortsat behov for en regel om, at virksomheder kan straffes for overtrædelser i relation til dagpengeloven.

Der er i samtlige love regler om ubetinget tilbagebetaling af ydelser, der er modtaget med urette.

Med mulighederne for at få de nødvendige oplysninger og for at fastsætte tilbagebetaling findes det rimeligt ikke at videreføre straffebestemmelserne, idet en modtager af hjælp efter den sociale lovgivning i dag ikke bør være omfattet af en videregående straffemulighed end andre personer i samfundet.

7. Kommunalbestyrelsen og amtsrådets pligt til at føre tilsyn

Kommunalbestyrelsen og amtsrådet har ansvaret for de opgaver, som lovgivningen placerer hos disse myndigheder.

Det betyder, at kommunalbestyrelsen og amtsrådet har pligt til at føre tilsyn med, at opgaverne løses med den kvalitet – både fagligt og økonomisk – som myndigheden inden for lovgivningens rammer har besluttet, der skal være i kommunen eller amtskommunen.

Kommunalbestyrelsen og amtsrådet skal således aktivt påse, at borgerne og brugerne får den hjælp, som de har krav på, og at hjælpen har den kvalitet i udførelsen, som myndigheden har besluttet, at der skal være.

Det er en del af tilsynspligten, at den ikke kun kan afgrænses til de tilbud, som kommunen/amtskommunen selv driver med egne ansatte, men at den også omfatter hjælp, der efter aftale udføres af andre, fx en selvejende institution, et bofællesskab, en puljeordning.

Pligten til at føre tilsyn drejer sig foruden om kvaliteten naturligvis også om økonomien – eller mere præcist om forholdet mellem økonomi og kvalitet.

Disse grundlæggende regler om tilsyn er fastsat i forslaget til §§ 16 og 39.

Reglerne om tilsyn skal ses i sammenhæng med bl.a. forslaget til lov om social service.

I dette forslag er de tilbud, som i dag er knyttet til § 112-institutioner efter bistandsloven (botilbud til personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap) beskrevet således, at der ikke tages udgangspunkt i et særligt institutionsbegreb, men at der i disse tilfælde er tale om – efter behov – at sammensætte forskellige former for hjælp til en samlet pakke af forskellige typer af hjælp.

Der er naturligvis ikke hermed lagt op til, at bo/servicetilbuddene til disse svage grupper skal forringes. Tværtimod vil der med den nye måde at beskri-